

**Přehlídkové
zákulisí**

Neděle 19. října 2008		
kdy	co	kde
14:00	velká uklízečská brigáda	Krakonoš a okolí
15:00		
20:00	zhášení světél	tečka

Větrník, zpravodaj XXXIX. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis
Náklad 160 ks. Cena 8 Kč.

Právě čtete

číslo 9.

VĚTRNÍK

Ročník XXXIX.

Sobota 18. října 2008

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
10:30	Paroháči aneb Červené kalhoty	velký sál
11:00		
11:30	Ořechov	
13:30	loučení Ořechov	malý sál
15:00	Nejbláznivější den	velký sál
15:30		
16:00	Karlovy Vary	
18:00	loučení Karlovy Vary	vila
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Recenze

Vlastimil Peška a J. B. Molière
Paroháči aneb červené kalhoty

Peškova herecká tlupa brázdí české ochotnické moře nějaký ten pátek a na síle a invenci ji nic neubírá. Pehalovi, Jarda Lorenz, Mirek Urban, Radka Hadačová, všichni jako za mlada (poprvé jsem je zbožňoval v polovině sedmdesátých let). I někdejší potěr z famílie Pešků a jiných už taky dospěl... A považte, tato banda herců jede stále jako namazaný stroj - i v inscenaci

nejnovější. Ani v překotném tempu se nezadrhne, dokonce se i maličko sama spolyká. Tak trochu dopadnou i půvabné písničky, které „jakoby“ s příběhem tématicky nesouvisí, ale pozornému a citlivému divákovi připraví očištnou lázeň poezie a vroucího citu - vedle banálních a

triviálních příběhů podobných akčním zprávám deníků Blesk a Aha. Ó, ten náherný rap s doprovodem na bukové tyče, ó ta cikánská balada, píseň o milém dřevě, koníčku ryzovraném -

zůstaly mi v uších déle než třesutá ořečovská sranda.

Vlastík Pešek, režisér a hudební skladatel, autor scény i textu (s přispěním dvou komedií Moliérových, Lékařem proti své vůli a Pána z Prasečkova, z nichž užity jen některé motivy a zlomky replik), sám osobitý komediant,

Partneři XXXIX. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

UniControls

Globalizace!

*Globalizace – to není legrace.
Dneska na place – no to je senzace -*

*setkali se – kdekdo nad tím hlavou silně vrtí
Krakonoš – pán našich hor - a taky Karel IV.*

*Prostě – všechno dokolokol propojeno bude
nikde nebude „JEN TADY“, „TADY“ bude všude.*

*Jenom jedno nezmění se - nikdy nezglobální,
to je to, co pro nás všechny štěstí momentální*

*znamená a znamenati další roky bude!
Jo – Vysoký, Vysočáci – ty nemají „VŠUDE“.*

*Ti jsou jenom tady u nás, my je tady máme,
globál ať si nohou trhne – my mu je nedáme!*

Jiří Hlávka

QUIZ

Jsme na konci našeho quizu.

V čísle 7 byli na raných
fotografiích:

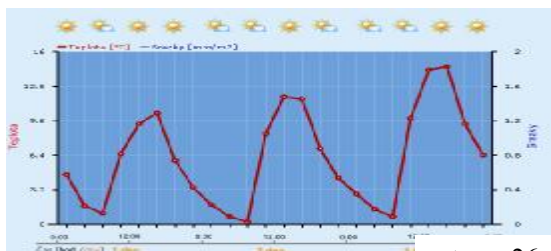
- 21 = Eliška Macháčková
- 22 = Eva Stoklasová
- 23 = Evička Macháčková
- 24 = Jana Drozenová
- 25 = Jarka Pecák
- 26 = Jirka Šalda
- 27 = Lukáš Poloprutský

V čísle 8 pak:

- 28 = Ivka Soukenková
- 29 = Martina Macháčková
- 30 = Ondra Nosek
- 31 = Svatka Patočková
- 32 = Zdena Macháčková

Škoda, že nikdo nepodal správné
řešení. Výhra propadá, děkujeme.

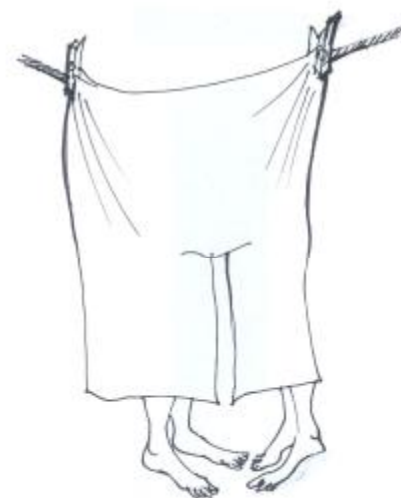
Předpověď počasí na sobotu

strana 26

rozehrává své věrné Ořechovské v obrovské orchestraci akcí a gagů. Čerpá při tom nejen z tradice frašky, přidává i soudobé divadelní postupy, odkazuje se k lidové jarmareční hře, k morytátu, k drsné klaunské grotesce i ke zcizujícím prvkům, akcentuje soudobá politická a morální témata nabývající aktuálnosti v současném čase volebním... Na scéně výtvarně čisté, půvabné a akční.

Překotnost (v akci i v dikci) občas vede k nepřehlednosti (i ke křečovitosti) a trochu utlumuje tu dravou vysokoobrátkovou jízdu. Divák zahlcený gagy občas vnímá představení jen jako sled čísel (s hudebními intermezzy). Mnohá groteskní herecká poloha proto přestává působit – netlačí na srdíčko, spíš pouze na mozek, což je škoda. Ale to už se díváme inscenaci pod sukně. Ustrojená je přece pěkně.

Co jsme tedy v souhrnu viděli, čemu se smáli a za moc pěkný výkon zatleskali? Viděli jsme barokně košatou, drsnou a na aktuální notu téměř postmoderní, folklorními intermezzy opatřenou frašku (rakvičkárnu) firmy „Ořechov, divadlo všeho druhu“, frašku občas i notně třeskutou, co jede až se práší za kočárem (někdy i k údivu přihlížejících).

Alexandr Gregar

stra-

Dnes se představuje

Ořechovské divadlo, Ořechov
Vlastimil Peška, režie, hudba,
scéna a kostýmy

Jean Baptista Poquelin – jaký máš k němu vztah?

Populační, ještě furt jde a docela si rád....

Co byl největší problém ve svázání čtyř různých her takového

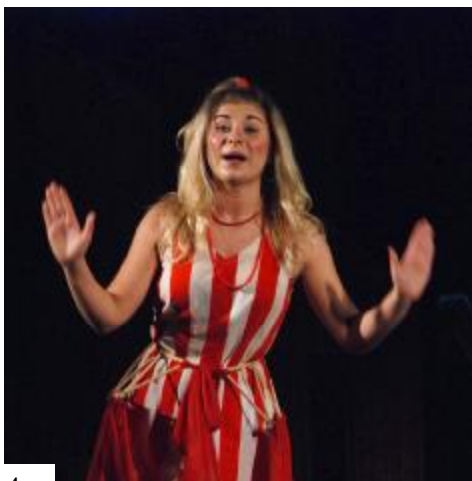

význačného dramatika?

On ten význačnej dramatik je totiž velmi slavný, to víme. Ale aby se na něm dneska někdo zařehl, to je strašně těžký a v podstatě to téměř nejde. Proto se taky nejvíc hraje Lakomec, protože tam téma trochu ještě pořád jakžtakž koresponduje s 21. stoletím. Ale vždycky to byl pro všechny režiséry velkej toalet. Abych řekl pravdu, já jsem za posledních dvacet let neviděl Moliera, na kterém bych se

opravdu zařehl. To je jak Shakespearovy komedie, to je ten samý problém. Oba ty komedie psali ve své době, na kterou je to přesně šité, je tam spousta dobových narážek, kterým my nemůžeme absolutně rozumět a nemůžeme chtít, aby se na tom lidi bavili a řezali jako na tomhle představení třeba. Když chceš diváka pobavit, pak do autorů typu Moliera musíš prostě sáhnout. Pokud to chceš zahrát jako konzervu, jak to vypadalo,

Techniko, obsluž se aneb my z kuchyňky to už nevládneme

Mnozí návštěvníci divadelní přehlídky Krakonošův divadelní podzim ani nevědí, že se organizační tým divadla dělí na několik důležitých a podstatných článků. Těmi jsou na prvním místě technici z techniky, dále pak organizační výbor, obsluha šatny, KRÚTy, uvaďečky, hostesky a hostesové a pak také nesmíme zapomenout na číšníky a kuchařky z kuchyňky. A o těchto posledně jmenovaných, doufám, ne nedůležitých lidech se musíme dnes zmínit.

Možná, že to je vysokým nasazením, které nasadili podobně jako běžci olympijského závodu. Možná ne. Rozhodně to ale vypadá, že vystartovali jako favorizovaní vítězové sprintů, ale zapomněli, že běží maratón. Jednoduše řečeno, obsluha již není co bývala a jak zprvu stačilo požádat o donesení tácu s různým jídlem a pitím pro osm lidí, tak nyní již ani nestačí dojít přímo do kuchyňky a požádat o pouhé pití pro sebe. Jen namátkou vybíráme z událostí, které jsme zaznamenali

během posledních dvaceti čtyř hodin. Kameramanovi donesli pití až po přinesení jídla se slovy, že pití podávají zásadně až k jídlu, vrchnímu editorovi dokonce číšník po zaznamenání objednávky zmizel, mnozí jedinci museli po nahlášení objednávky si sami připravit a vrcholem všeho bylo, když gurmán z techniky byl donucen změnit nastavení chutí pohárků na zcela jinou kategorii. Ano, místo oblíbené žumpy si nalil pohár čistého pomerančového džusu.

Tím se dostáváme k závěru. Nejenže kuchyňka ničí jednu věc za druhou. Ledničku, mikrovlnku a stropní žárovku můžeme prominout. Ale kam se to dostáváme, když jsou technici na své slovo vzatí doslova verbováni do služeb jejich obslužnosti? Jak by to vypadalo, kdyby se technika rozhodla, že si k pultu musí sednout třeba někdo z řad KRÚT? No, uznejte sami. Takhle to přece nechodí. Doufejme, že si toto vezme kuchyňka k srdci a napřesrok se jejich služby vrátí k dokonalosti, která letos bohužel dosti zaostává.

STDK

dílny většina jeho účastníků se pravidelně podílela na večerním „půdičkovém“ semináři u Rudolfa Felzmanna a pravidelně navštěvovala rozborové semináře s porotou.

Na závěrečném hodnocení seminární dílny se potvrdilo, že jejího cíle bylo dosaženo. Osvojení

třemi muži“ a „O nepovedeném podvodu“. Idea byla formulována jednoznačně, neboť vycházela z autorova díla jako znalce lidského chování: „Odhalení lidských nešvarů“. Ty pak byly blíže formulovány (nadutost, žárlivost, prospěchářství, chamtivost apod.) a aplikovány na jednotlivé postavy hry.

Stejně společně se seminaristé dobírali k odpovědi na jednotlivé části DRK. Zvláště zajímavé a živé byly debaty o charakteristice postav, určení jejich motivací a jejich úkoly v jednotlivých dramatických situacích. Velmi zajímavé byly k o n f r o n t a c e scénografického řešení a jeho obtížnost v případě zviditelnění situace kolem necek jako záchrany před povodní a jejich pádu v přístodůlku.

Kromě vlastní seminární

metody přípravy inscenace bylo prospěšné jak pro režiséry (bylo jich více než polovina), tak i pro herce. Účastníci si cenili toho, že seminární dílna a osvojení si metodiky DRK jim pomůže držet krok s úspěšně rostoucí kvalitou ochotnických představení.

Pro příští rok se potvrdila potřeba pokračovat (a to již po osmnácté) a byla navržena řada námětů, které by bylo vhodné procvičovat. Co to bude, je úkol pro vedení Klubu režisérů SČDO.

Dušan Zakopal

tak s tím nedělal nic. Ale je to potom nebetyčná nuda. Takže, abych odpověděl – proč složeno ze tří, čtyř her: je to v podstatě zase – jaký mám soubor, kdo chce zrovna příští sezónu hrát a teď jim to píšeš na tělo. Nápad přišel tak, že jsem si opravdu poctivě po mnoha letech přečetl celého Moliéra a všechny jeho hry, vybral jsem si právě tyhle, o kterých povídám v programu a z toho jsem si udělal svoji verzi. Je to samozřejmě okořeněný mým

humorem, ale v zásadě to voní tím Moliérem a myslím, že kdyby to on viděl, tak by se vůbec nestyděl a přišel by mi ještě poděkovat, že jsem mu pomohl.

V současné době je to vlastně nanejvýš aktuální hra, protože právě probíhají volby a protože se tam ledaskdo vidí.

Jasně, některé repliky jsou

citacemi některých našich politiků, obzvláště jednoho, toho červeného ... z jeho jednoho nebetyčně fašistického projevu – z

něj mi opravdu slízaly chlupy a říkal jsem, tak snad tohleto ne. Nicméně do té hry jsem to dal, to jsou naprosto hitlerovské, fašistické výstupy... ono je to u těch politiků – vždy ve své době jsou nějak karigováni... všichni despotové vlastně nakonec dopadnou

blbě a všichni se na ně dívají jako na šašky. (ph)

Co na to půdička?

Opětne typicky ořechovské divadlo. Dokonale disciplinovaný soubor, který si hraje a donutí diváky, aby se na ně se zalíbením a radostí dívali.

půdička

Vážení divadelní přátelé,

dovolte mi, abych se jako starosta Divadelního spolku Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou pokusil zhodnotit dosavadní průběh přehlídky, která dnes neodvratně končí.

Osobně si myslím, že přehlídka plynula tak, jako již v několika předešlých letech bez větších problémů, v klidu a pohodě. Je však třeba za tím vidět obrovské množství práce. Samozřejmě, je to dáno i tím, že pořadatelé, členové divadelního spolku, mají již letitou zkušenost a vědí, co je čeká a co nemine. Tato zkušenost pak umožňuje do jisté míry bezproblémovější průběh přehlídky.

Proto bych chtěl poděkovat

všem, a to bez rozdílu, kdo se na pořádání přehlídky jakkoli podílí. Nelze zde vyjmenovat všechny, byl by to dlouhý seznam. A tak věřím, že každý, komu toto poděkování patří, se v tom seznamu najde.

Jedno adresné poděkování bych ale vyslovit chtěl. Patří divákům, kteří si našli cestu do našeho divadla a bez kterých by přehlídka

b y l a t ě ž k o uspořádatelná v tomto rozsahu. Jen pro informaci: příjem ze vstupného se letos očekává ve výši 250 tisíc korun, což je cca 40% rozpočtových nákladů. Ještě jednou vřelé díky, vážení diváci.

J a k o n o v ě instalovaný starosta

spolku při své první přehlídce spíše pozorují, sledují a kolikrát i blbě „čumím“. Věřte ale, že tak činím záměrně, vždyť za rok máme 40. výročí. A tak je třeba pozorovat a sledovat vše to, co se může do příštího roku zlepšit, aby se tu všem ještě více líbilo.

Věřte, že učiním vše, aby to tak bylo. Těším se s vámi za divadelní spolek i osobně na shledanou.

Karel Bárta

(významné vedlejší) konflikty a jedinečnosti předlohy. Režijní část formující záměr realizace předlohy jednoznačně formuluje některé části analýzy: ideově tematický základ včetně aktualizací složky (proč dnes inscenovat), které konflikty se v inscenaci budou zdůrazňovat, hlavní a další dramatické situace a jejich průběh formující vývoj jednání postav a celkový příběh inscenace, dějová fakta a motivace postav včetně jejich charakteristiky, principy scénografického řešení včetně kostýmního a formy užití výrazových prostředků určující jednotný styl inscenací: žánr, jazyk, hudba, a další. V neposlední řadě také určení divácké adresy

(Pro koho?)

Pro praktickou aplikaci DRK posloužily leckdy i inscenace, které seminaristé shlédli na letošním KDP. Prokázalo se, že jasná odpověď na otázku tematicko-ideovou O ČEM TO JE? je základem úspěšnosti inscenace, neboť takovéto vyložení předlohy a oslovení diváka vede k úzkému vztahu jeviště a hlediště.

Praktická aplikace DRK však byla hlavně demonstrována na Klicperově Potopě světa. V náročné diskuzi bylo hledáno zvláště téma O ČEM TO JE? Jako dramaturgové by účastníci semináře nabídli režisérovi: „O lidské hlouposti a ženské mazanosti“, „O (chytré) ženě mezi

vím dobře, kolik je za tím práce a kolik vložené lásky k divadlu. Je to práce, kterou ten, kdo ji nevidí zblízka, nemůže nikdy ocenit. Myslím si, že vyhlídky jsou takové, že se to rozhodně nebude

horšit. Za ty dvě hodiny, co jsem tady strávil, jsem byl skutečně jako v Jiříkově vidění. Dokonce i to počasí vypadá docela solidně dosud.

Byl jsi i na obecním úřadě. Jak se ti líbilo přijetí?

Musíme vzít v úvahu, že je dnes volební den, takže starosta byl v zastoupení, ale zdálky to vypadá, že obecní úřad je přehlídkovému konání nakloněn. Jestli to tak skutečně je, nemohu zase úplně dobře posoudit.

(ph)

KR SČDO na KDP pro letošní rok končí

Seminární dílna Klubu režisérů SČDO, která začala v neděli 12. října 2008 končí. Po celou dobu jsme se scházeli v sokolovně, lačných seminaristů bylo 19 a lektori čtyři v čele v MgA. Jiřím Hrašem.

Cílem seminární dílny bylo osvojit si metodiku přístupu dramaturga, režiséra a scénografa v období přípravy inscenace. Podklady k semináři byly: Osnova dramaturgicko-režijní (scénografické) koncepce (DRK) inscenace, „heslář“ jako výklad pojmů osnovy a modelová hra, na níž byly obecné pojmy aplikovány (V. K. Klicpera Potopa světa). Dělnost v semináři nebyla tentokrát fyzicko-tvůrčí, ale spíš sedavomyšlenkově pracovní. Bádalo se nad poskytnutými podklady u stolu pod vedením lektorů.

V první části dílny šlo o obecný výklad pojmů DRK od analýzy dramaturgické hledající odpovědi na otázky CO? a PROČ? po syntetický režijní záměr vlastní inscenace předlohy s odpověďmi na otázky PRO KOHO? JAK TEĎ a TADY?

Osnova DRK v části dramaturgické obsahuje hesla: téma, idea, dramatická stavba, hlavní dramatická situace, hlavní

Dnes se představuje

Divadelní studio D3, Karlovy Vary

Petra Kohutová, dramaturgyně

Kde a jak jste našli předlohu?

Je pravda, že Turrini se hrál ve

velkém karlovarském divadle nedávno a přesto, že tam došlo k nějakým dramaturgickým posunům a ty typy nebyly obsazené úplně šťastně, tak se nám to velmi zalíbilo. Navíc u nás v souboru ty správné typy máme. Je pravda, že

jsme mohli dělat původní Figarovu svatbu, která je velmi veselá, ale zdálo se nám, že na poměry, které panují u nás ve městě, více sedí takhle tragikomická verze.

Slyšel jsem o tomhle představení od Vlastíka Ondráčka, když jsme byli na Hronově, jak se vám velmi daří. Ale vysockou přehlídkou prolétlo cosi o zlámané ruce některé z hereček? Jak to je?

Ano, to vypadalo jako velký problém, ale nebude. Eliška Huberová, která hraje Zuzanku, tedy Figarovu partnerku, nejenže prochází celým představením ve všech výstupech, ale dělala také přestavby, takže vlastně jediná věc, kterou budeme muset vyzkoušet, až postavíme scénu, budou velmi pohybové scény s Figarem. Ale to už máme vymyšlený, tak to bude v pohodě.

Tak to jsem rád, přejeme vám zlomte vaz.

Děkujeme, vem vás čert.

(ph)

SMS od Václava Mullera

pratele srdecne zdravim vsechny milence thalie na vysokem a zavidim vam to setkani zlomte vaz. Vas VASEK M

Víc jak hodina radosti

„Hodnotící výkop vždy dělá člen poroty, který soutěžní představení ještě neviděl. Protože já jsem neviděl Křenovice, tak jsem se ujal „hasiček“ velmi rád,“ vysvětlil postup poroty při rozdělování představení František Laurin. „Málokdy se stane, aby člověk viděl čerstvý soubor, který přijede

na přehlídku a zazáří. Nevíme, odkud se najednou najde parta lidí, kteří chtějí tvořit divadlo a hned se dostanou na přehlídku. Něco podobného jsme zažili loni, to byly dámy o generaci starší a vytvořily milé představení Sextánek a připravily tak divákům potěšení. My je poslali na Hronov a ani tam neudělaly ostudu.“

Podle slov předsedy poroty se letos zopakovala velmi podobná

situace: „Připravily jste divákům více jak hodinu radosti ze hry někoho, kdo chce bavit sebe i diváky. Vaše inscenace tvoří jistý obraz společenských postojů, skutečností, některých jevů a jednání, které společnost ovlivňují.“

František Laurin popsal v podstatě razantní herní projev Křenovických, kdy hlavním rysem prestižnosti hasičského bálu je tombola a volba královny krásy, důležitým motivem je také odměna za celoživotní práci dlouholetému předsedovi hasičského oddílu.

„Ta absurdita společenského myšlení a chování provází celý Formanův film, jenž byl vaší předlohou. Vaše představení je do jisté míry

přenosem filmových situací na jeviště, k němuž se tu méně tu více hlasitěji přiznáváte. Ale situace jsou jasné, čitelné, přehledné,“ konstatoval porotce, jenž vysvětloval jistou nadsázku přecházející někde až ke karikaturní kresbě postav právě tím, že ženy hrají mužské role. „Ale ta nadsázka nepůsobí křečovitě, je v tom obsažená chuť,

S Karlovarskými se setkáte v divadle dnes odpoledne od tří hodin, kdy se představí hrou Petera Turriniho Nejbláznivější den.

(jn)

Patrně poslední

*Pátek prchnul – propršel,
přišlo podchlazení.
Představení přehršel,
potom popijení,
publika plný pytel,
prostě potěšení!*

*Punkt poslední přífrčel,
pěkné překvapení.
Prima parta přivezla
příběh paroháče!
Pošmourniskem prolezlá
příroda proč pláče?*

*Proč pod prknem posedá
promočené ptáče?
Posezení pěkných pár
pryč – pryč pilně prchá
poslední pár pocelů...
„P“ mi došlo – mrcha!*

*Sobotěnka – konec – šlus
kolo – auto – autobus
a čas dál si klidně chvátá -
za rok – bude čtyřicátá!*

Jiří Hlávka-

Milan Kyška: držím palce

Včera dorazil do Vysokého na přelídku také první předseda Svazu českých divadelních ochotníků Milan Kyška s chotí. Jeho přítomnost jsme pochopitelně nemohli jen tak pominout. K rozhovoru ho pozval předseda nynější, Josef Hejral.

Milane, je to už spousta let, kdy jsi byl ve Vysokém naposledy. Kdy to vlastně bylo?

Naposledy asi tak před deseti lety.

A jaké jsou tvé první dojmy po příjezdu?

Po příjezdu jsme se dostali zrovna do toho nejhustšího, protože jsme viděli hned vítání a loučení se soubory, které tady vystupovaly předešlý den. Viděli jsme i ten triumfální objezd kolem kostela křenovických hasiček na vysokém hasičském voze. Musím říct, že jsem velmi spokojený s tím, jak to s ochotnickým divadlem vypadá. A především s vysokou přehlídkou. K ní mám pochopitelně odedávna vztah, jelikož hejralovský klan má na jejím průběhu od začátku největší zásluhy. Měl bych asi žárlit, že to za mých mladších let nebylo takhle krásné. Ale naopak, držím palec, protože si dovedu představit a

„Děkujeme moc za příjemné přivítání a pobyt – jako elévové jsme se tu cítili velmi dobře celý týden, ale je to velmi náročné. A je to pro nás i velké poučení, abychom se podobných akcí zúčastňovali častěji a dělali takové bejkárny jako panenky. Jo a, ryzí pivo z hor, tedy to naše, je lepší, než tady to vaše,“ neodpustil si dodat Němeček.

Pak oba soubory vyrazily ven, aby obešly/oběhly kostel třikrát. Ale pro hasičky z Křenovic bylo připraveno zvláštní privilegium – jim trojnásobné obíhání zjednodušili jejich vysočtí kolegové, kteří poskytli svou Tatru.

(jn)

Předaná funkce

Včera odpoledne byla oficiálně předána funkce jednatele Matice českých divadelníků, svazu občanských sdružení, která byla založena před dvěma lety právě tady ve Vysokém podepsáním Smlouvy o součinnosti, a to konkrétně 14. října. A právě Saša Gregar, kterému skončilo dvouleté funkční období jednatele, předal funkci Josefu Hejralovi.

(red)

Invaze východních sousedů?

„Ja přivěstuju vas v našom gorodě,“ odhodil sako a v rubáše přistoupil k mikrofonu Vlád'a Vodsed'álek, který za přípravný

výbor vítal Divadelní studio D3 z Karlových Varů. Svou ruštinu vysvětlil tím, že ve známém českém lázeňském městě je nyní většina ruských nápisů a tak se lekl, že už česká populace byla vytlačena kamsi na okraj města a zůstala v něm už jen jako bezvýznamná menšina. Když byl ujištěn, že skutečně mluví s českými herci, uklidnil se a svou řeč dokončil v rodném jazyce, i když s lítostí konstatoval, že už zřejmě mluví jako bývalý člen přípravného výboru.

Za SČDO přednesl zdřavici jeho nový předseda, vysocký Pepa Hejral. Oba popřáli hostu přehlídky, aby se mu dobře hrálo a vyjádřili potěšením nad opětovným setkáním.

všichni víme, že si na to hrajete, že jste převlečení hasiči. Váš smysl pro humor a schopnost bavit se mezi sebou je devíza účinná, místy sugestivní a přivezla hodinu smíchu, který neprovázal představení trapné. Smáli jsme se s vámi s radostí a těšili jsme se z objevení souboru a jeho záře. Nekladli jsme si otázky o dalších perspektivách a co byste měli hrát dál, vyslovil své myšlenky František Laurin.

„Vznik filmu Hoří, má panenko provází zajímavá anabáze. Když se rodil scénář, hledali autoři název lákavý pro kšeft. Redaktor Mladého světa Janoušek tehdy řekl, že to je film, kde se tančí, krade a hasí. Forman už byl známý, ale neměli peníze na film, ani kameru. Nakonec jim je dal Carlo Ponti, který ovládal světový filmový trh. Když film natočili, uspořádali předváděčku pro Carla Ponti a tehdejší politickou scénu – Carlo řekl, že takový skandál nemůže uvést do své distribuční sítě a chtěl peníze zpět. Představitel UV KSČ řekl, že je to hanobení českého člověka a vláda vytvořila kampaň proti filmu jako urážce požárnických sborů v zemi. Nakonec film odkoupili francouzští režiséři Lelouch a

Truffaut, vyplatili Pontiho a film se začal promítat po Evropě,“ popsal cestu dnes již klasického českého snímku na plátna kin Laurin.

„Všichni jsme ale rádi, že jsme vás viděli, že jste vznikli a nebojíme se, že zaniknete,“ uzavřel své slovo pražský režisér.

Mám ráda smutné rysy

„František vždycky řekne všechno a tak se špatně doplňuje. Existuje starý řor - Češi by rozkradli i chrám sv. Víta, aby si postavili chlívek. A z toho našeho chmatáctví jste si udělali se svou vitalitou obrovskou legraci. Moc se mi líbilo, jak dámy hrají chlapy, ale i jak kluk hraje ženskou s tak příjemnou, milou nadsázkou, že jsme se o tom začali bavit až na děkovačce,“ konstatovala porotkyně Máše Caltová a dodala, že Smotaná hadice z Křenovic má výborný start. „Jen škoda, že jste neměli dědu,“ povzddechla si

dramaturgyně. „Je to krásná postava, která dává možnost po obrovské srandě přinést ten strašně smutnej rys. Čím víc půjdete do kontrastu například ve scéně, že ten člověk na spáleništi nepláče, jen se dívá, jak je jeho svět ničen, čím dojde k většímu ztišení, tím víc vynikne onen tragikomický moment, který tam je,“ vypíchla konkrétní myšlenku Máša Caltová.

Neviděl jsem nic trapného

„Máša mi nahrála, když řekla, že jste si zvolili, na co jste měli. Představení jste zvládli. Jde jen o to, co jste očekávali a co jste chtěli. Obvykle bývá, že z literatury i z divadelní předlohy vznikají filmy. V poslední době je módní i opačný postup,“ zamyslel se nad inscenací Křenovic Saša Gregar, jenž připomněl nespornou originalitu filmu, jehož divadelní podoba bude vždy trochu jeho částí a trochu jakousi nápodobou. „Přitom film má svá specifika. Tyhle pokusy často nekončí dobře a jsou mnohdy trapné. Ale u vás nic trapné rozhodně není. Vzali jste si jen tu směšnou část, nechtěli jste jít do hloubky. Uchopili jste to po svém a zahrály to jako ženský. Prostě funguje vám to,“ konstatoval porotce.

Trošku ano a trošku ne

„Přemýšlel jsem podobně jako Saša,“ přiznal Jiří Hraše. „Hrajete ve variantě jednu půlku filmového scénáře a tím vám tam vzniká oholený, zhuštěný příběh. A teď to k tomu navíc, a to mě zaujalo mimořádně, trošku hrajete a trošku ne. Nehraní je dáno změnou pohlaví – kdy herečka něco může lépe, než kdyby to hrál mužský, a něco prostě nemůže. Podobně leccos dobře uhrajete a něco ne. Občas je tam prvek primitivního

přístupu, což je stejné jako ta změna pohlaví. Je to vedle sebe naskládáný a ono to nevytváří pocit nedostatku, ale pocit barvy, což se mi líbí,“ pochvaloval si režisér Hraše. Dodal navíc, že se mu líbilo postavení kandidátek na královnu krásy do jedné řady: „Tam se dá cukrblíkovat, vopičkovat, ale ony se bez toho obešly, což je dobře. V představení také hraje dost výraznou roli muzika a s ní se dá

nekalostí souboru Smotaná hadice z Křenovic jejich hosteska.

Během včerejšího loučení jsem pochopila, proč jeden z režisérů inscenace Rozpalme to, má panenko říkal, že hlavně na zkoušky potřebují megafon, aby se dostali ke slovu, protože členky souboru mají silné hlasy a stále připomínky. Opravdu mají oboje.

To hosteska Katka opět žádné pikantnosti nesdělila: „Pravda ovšem je, že jsem šla z hasičárny dřív, než někteří, co se spojili s hasičkami a pak zpívali pod okny porotkyně Máši a redaktorky Jany. To už ale není můj problém. Byli jste disciplinovaní, neházejte nic za hlavu, poučte se a já doufám, že se zase shledáme a třeba se uvidíme už příští rok, aspoň jako soukromé osoby.“

Starosta spolku Krakonoš Karel Bárta se rozhlédl po zaplněném malém sále a řekl, že při loučení nebude dělat žádné rozdíly: „Mám s vámi společného to, že jsme všichni nováčci. Popřejme si proto všeho dobrého a věrme, že se to podaří v budoucnu opět zopakovat. Všichni budete ve Vysokém vítání. Kraličtí mi prominou, ale takovou bandu, jako je z těch Křenovic, jsem tady ještě neviděl. Ale i za to vám děkuju.“

Protože se včerejšího loučení účastnil také první předseda SČDO Milan Kyška s manželkou, nechal před něj nevyzpytatelný Vlastík Ondráček postavit sklenku vína a pak ho vyzval k přípitku. „Je mi 85 let a když vidím tolik mladého kolem sebe, říkám si – zaplať bůh, že jich je tolik. Tenkrát, když jsme

svaz zakládali, bylo mi o 40 méně a bál jsem se budoucnosti. Ale když teď vidím, jak se to divadlo rozvíjí, tak jsem tomu fakt rád. A jsem rád, že jsme ten svaz založili.“

Právo posledního slova dostaly samozřejmě i oba soubory. Za Křenovické promluvila Předseda hasičů, Emílie Vránová: „My vám děkujeme za krásnou atmosféru, doufám, že budete na nás dlouho vzpomínat. Aspoň tedy do příštího roku a my se budeme snažit, abychom zase přijeli.“

Soubor z Králík reprezentoval jeho režisér Zdeněk Němeček:

Pobyt ve Vysokém je náročný, ale poučný

Vlastík Ondráček se při včerejším loučení s nováčky přehlídky, soubory z Křenovic a z Králík, obrátil na křenovické hasičky se slovy: „Děvčata, vy si tady hrajete tyjátr a v Praze vám shořel palác!“

Načež se mu dostalo velmi rychlé odpovědi v tom smyslu, že pražské paláce nespádají do jejich rajónu, ony že mají své stodoly.

Když Vlastík připomněl, že sice oficiální pobyt souborů na Vysokém skončil, to ale neznamená, že musí jet domů, ozvalo se ze stejného kouta pod jevištěm loutkového divadla: „My nikam nejedem, až v nedělu.“

Svatka Hejralová konstatovala, že jak se nachyluje týden, slov ubývá, motají se, vlasy se čím dál víc ježí, ale oba nováčci už nyní přestanou být nováčky a příští rok z nich budou zkušený matadoři. „Jsme vždy rádi, když zjistíme, že jsou stejně prdlí jako my,“ přiznala se Svatka a dodala, že má jedno velké přání: „Přeju si, abyste pochopili, proč se tady scházíme. Víme, že na prvním místě je představení, ale důležitá je pro nás

i lidskost. Vždycky před přehlídkou si říkám – už jsi bába, buď doma s vnoučetem a vykašli se na to. Ale pak stačí jeden člověk, který řekne, že se sem těšil a právě to stojí za to,“ řekla Svatka a postěžovala si, že ve Smotané hadici je málo chlapů pro předávání dárků. To soubor z Králík je v tomto ohledu na tom lépe.

Když přišla na řadu výpověď

hostesky Moniky, konečně se dělo něco zajímavého: „Morálka tady toho souboru není žádná, čekáte na ně, oni jsou jinde, v pohodě. Je to prostě živelný soubor. Myslím, že Vopálka z hasičovny z nich bude mít celoživotní trauma. Ony hasí rády, a to i žízeň, a nejlépe rumem. Množství vypitého raději nebudu zveřejňovat... Přesto ale díky, že jsem s vámi mohla být. Pěkně oběhněte kostel, ať se vrátíte, abyste tady udělali zase trochu vítr,“ uzavřela výčet

udělat také leccos – dobře i špatně. Okouzilo mě, jak ten, kdo ji pouští, jak je přesný v nasazení, ne moc ani málo, ne pozdě ani brzy. Muzika navazovala na situaci na scéně, provedla nás nějakou chvílí a zase odešla. A to je chvályhodné,“ uzavřel svůj příspěvek Jiří Hraše.

Kluka jsem nepoznal

„Nevím, kdo se na scénografii podílel, ale je geniální. A to z toho důvodu, že tam skoro žádná není. Jen plakát, který se hned na počátku roztrhne, a jakýsi stůl,“ začal s hodnocením další člen poroty Petr Kolínský. „Vaše scénografie je tvořená lidmi a kostýmy, které jste důsledně vyhledali a posháněli. Dostáváme se přesně do doby vzniku filmu, tedy o 40 až 50 let zpět. I modelky jsou dokonale obléknuté, kostýmy se dokonale používají,“ chválil scénograf. „Jen mi bylo líto, že na děkovačce nebyl i ten kluk. Až pak jsem si v programu přečetl, že ten kluk se klaněl, ale jako adeptka na miss a já ho nepoznal.“

Na závěr dodal výtvarník ještě jednu věc, která byla podle něj důležitá, avšak nikdo ji nezmínil: „V inscenaci je velké nasazení, kreativita, fantazie,

základní lidská, obrovská radost a chuť si zařadit, jednoduše dobře zorchestrováný celek. Všimli jste si, že je to dílo dvou gymnazistů před maturitou? V podstatě to normálně režírovali dětské režiséři. Tak z toho jsem byl paf.“

Co na to Mistr Půda?

„Mám zřejmě strašně chytré lidi v kurzu, protože už vše, co jsme si mysleli, řekla porota,“ chlubil se Rudolf Felzmann, lektor půdičkového semináře. „Jsou tam se mnou lidé neskonalé mladší, takže reminiscence filmu jsem říkal vlastně jen já. Zdůraznili jsme si jednu věc – první impuls pro rozhodnutí ke hře byl asi stav většiny českých ochotnických souborů – hodně ženských, málo chlapů, přepíšeme věc na baby. Panenka tak byla nesmírně

zaktualizovaná, protože výpověď se rozšířila o to, co ženy si o mužích myslí. Připomíná mi to

takzvanou vlnu filmu pravdy – nebudeme herecky kouzlit, ale spíše znázorníme, že my víme něco o chlapech.

Sám za sebe ale chci říci, že se vám tam začíná moc šířit mužství, dejte si na to, dámy, bacha,“ upozornil na drobnost ve vývoji představení Rudolf Felzmann.

(jn)

Osa představení chyběla

Mášu Caltovou prý zcela dostal soubor Tyl z Králík librovými bankovkami vydanými přímo pro vysockou přehlídku. Pak připomněla osobnost a dílo Raye Cooneyho, autora souborem vybraného titulu Prachy? Prachy! Připomněla taktéž i stavbu jeho her, jak působí na obecenstvo, ale jak se také musí hrát, aby se dostavil očekávaný výsledek.

„Když komedii Cooneyho

nasazují, musím si uvědomit, jestli na obsazení skutečně mám herce, kteří to dokáží zahrát. Pak ani herci, ani režisér nemusí mít příliš velkou fantazii, protože situace jsou napsány, ale důležité je, aby byly zahrány,“ konstatovala dramaturgyně plzeňského divadla a dodala, že jeho hry jsou velmi oblíbené, o čemž svědčí fakt, že byly přeloženy do čtyřiceti světových jazyků včetně čínštiny. „Potřeba chemicky čistého smíchu je lidem vlastní, proto je Cooney tolik hraný na celém světě.“

„Správně jste se zamýšleli nad tím, co váš divák potřebuje a co jste schopni zahrát – máte dobré typové obsazení. Jedna věc ovšem nevycházela,“ konstatovala porotkyně, „komedie stojí a padá s Henrym. To je člověk nadusený obrovskou energií, který v sobě má neuvěřitelnou touhu změnit si život ve svůj sen. Představitel hlavní role však působil příliš vychladle, neměl tu energii, která kolotoč situací startuje, neměl důležité momenty, ale hrál v jedné rovině. A v okamžiku, kdy nasadím energii k zachránění situací, tak je vehementně řeším, abych se mohl, aspoň chvíli, než přijde další pohroma, radovat z něčeho, co mi trochu vyšlo. Navíc představitel

komedie volně kráčí. A navíc jsem měl pocit textových výpadků – herci jsou zaskočení a nehledají řešení jevištní, ale člověk řeší, jestli na něco nezapomněl a chce to napravit.

Uvědomuju si sám všechno, co se mi v divadle nepodařilo a kolikrát se představení rozpadlo a nevěděli

jsme proč. Ale budiž vám útěchou, že jsou tady svědci toho, že to umíte. Mělo by to být zrcadlo, že se vám to včera prostě nepovedlo,“ mluvil laskavě k soutěžícímu souboru předseda poroty František Laurin.

Co na to Mistr Půda?

„Aktéři z této hry také u nás na půdičce pobývali. Jsme také chytrá skupina, shodujeme se s porotou. Hledali jsme přístup, jaký je to typ komedie – konverzační nebo situační? Co nám chce zdůraznit ta komedie – ale ona se

nepoložila výrazně ani na jednu stranu. Čekali jsme další humorná překvapení, ale situace se nerozvíjely,“ reprodukoval názory půdičkářů mluvčí a lektor semináře Rudolf Felzmann.

Dva sny Hlávky

Tentokrát promluvil i hlas z auditoria. Jiří Hlávka pronesl několik teplých slovíček: „Těší mě, že Cooney byl přeložen do tolika jazyků, já jsem včera četl jeho japonský překlad, který se jmenoval „tla munaka šimá“. Když jsem po první půli odcházel, vyslechl jsem hovor

dvou hochů: – vole, proč jim nikdo nenapovídá? – vole, ty ho neslyšíš?,“ komentoval situaci ve včerejším hledišti Jiří Hlávka.

„Přiznám se, že když se objevila ta obrovská červená plocha na jevišti, všem býkům se vztyčily rohy a čekali, kdy začne Cooney. Já ho mám rád, protože herec se může v jeho hrách vyřadit. Ale včera jsem měl dva velké sny – v prvním jsem snil o naslouchátku firmy Perla, ve druhém o krásné, černé, měkké tužce, která by napsala – Jiříku, jdi a dej si v Krakonoši dobrý kafe.“

(jn)

(Pokračování ze stránky 13)

svůj den,“ zakončil svou řeč Saša Gregar.

Výrazné jeviště - neviditelný herec

„Na jevišti jsem neviděl některé živé postavy a to mi bylo líto,“ řekl Petr Kolínský, jenž si neživost aktérů představení odůvodnil příliš ostře barevnou scénou, před níž zanikali herci v méně výrazně vybarvených kostýmech.

„I když je výprava výtvarně dokonalá, musí být vždy trochu tonálně potlačena a kostýmy výraznější, aby vynikli herci, aby se diváci na ně mohli soustředit. Navíc když se herec podehrává, tak ve výrazné scéně zanikne úplně,“ vysvětloval zkušený scénograf.

„Přemýšlel jsem také, proč čtverec pokoje je ještě přetažen do bočních scén – vy jste si zmenšili jeviště, které dodržujete. Ten pokojíček je ale tak pro dva až tři herce, když je vás tam šest, tak už se tam nevejdete, jste tam natlačení

strana 16

– jakoby vás to i tísnilo. Je to prostě tím řešením – pravoúhlý pokoj vestavěný do jeviště se dělá málo, a když, tak roztažený až do kraje, protože diváci v předních řadách vlastně ani nevidí, co se děje za rohem. Oni v tomto uspořádání nevidí ty strašně důležité dveře. Máte pohledově vyřešený i zákulisí, což jsem musel hodnotit. Kdybyste ale rozšířili pokoj, starosti se zákulisím by vám odpadly. Diváka stejně nejvíc zajímá, jak se dveře otevrou, jak kdo vypadne nebo ne,“ snažil se přispět radou výtvarník..

Prostě se to nepovedlo

Předseda poroty se snažil vylepšit tu, dle jeho slov, truchlivou zprávu o stavu představení souboru z Králík: „I já s Dušanem Zakopalem jsem hru viděl. Nemohli jsme přece být tak zpozdilí, opravdu jsme včera viděli něco úplně jiného. V čem tedy je ta úspěšnost představení? Včera byl jiný Henry, byl jiný taxikář. I opilá scéna se tentokrát zpomalila, negradovala. Jestliže jeden herec začne pauzovat a druhý to přijme, pak není co hrát. Jestliže herec v deseti replikách startuje desetkrát, pak se zpřetrhá souhra a zmizí plynulost. Pokud chybí bystrost v řešení, aktéři se nechtějí k ničemu dohrát, pak

mluvil na prahu slyšitelnosti, a právě to jde proti té energii. Byly tam strašlivé pauzy. A jak se celé představení krystalizovalo, tak pauzy ještě narostly. Trochu se to celé míjelo účinkem, protože právě Henry má být osou představení a ono to včera nevycházelo,“ vysvětlovala Máša Caltová

důvod, proč představení nefungovalo, což ovšem podle jejich slov neplatilo o obou dámách, které však měly málo prostoru.

Dál se porotkyně zamýšlela nad tím, že dál v charakteristice postav mohl jít režisér i v případě menších postav: „Seržant by měl působit daleko víc jako nepříjemný šťoura, moralista, někdo s tím kamenným ksichtem. Čím víc moralizuje, tím víc je vidět jeho absolutní amorálnost. Pak ten druhý policista by mohl být kontratyp – mohl by být hodný, situace se mu vymkne a ani on pak nemůže pomoci,“ uzavřela Máša Caltová.

Chtěl jsem hodit ručník do ringu

Saša Gregar prohlásil, že zná Kralické a ví, že to představení hrát umí, a to včetně představitele Henryho.

„Včera jsem po třech minutách nevěřil vlastním očím, že vidím stejné představení jako v Brněnci. Kdybych mohl něco udělat, tak bych se napojil na Dušana nebo bych hodil do ringu ručník. Co se stalo mezi Brněncem a včerejším večerem?“ ptal se porotce, který v Brněnci podle svých slov viděl útvar držící u sebe, který se odvíjel, byl založený na odpovídajícím hereckém výkonu, který jel k akci – neustále se musel chovat a řešit. „V Brněnci to Dušan splnil beze zbytku a i celé publikum s ním běželo ten závod o kufr peněz. I po přestávce se těšilo, jak to vlastně dopadne, protože vidělo velké výkony. Jakmile však dojde k tomu, že představitel Henryho začne váhat, pauzovat, přestane reagovat, loví text, zmizí oční kontakt – celé představení jde do kytek, jako se to stalo včera. Prostě Dušan zřejmě neměl víc, než jen

(Pokračování na stránce 16)

Pro bezchybný chod přehlídky je třeba kromě spousty ochotných rukou nezbytná podpora finanční. V průběhu přehlídky, při její přípravě a při vypořádání proteče rozpočtem přehlídky přes půl milionu korun českých. Tok peněz v tisících Kč je ve zkratce uveden na následujícím přehledu. Náš dík patří také městu Vysoké nad Jizerou a jeho obyvatelům, kteří pomáhají přehlídce svojí účastí.

**Příspěvky státních
a samosprávných
organizací 269**

**Vstupné
225**

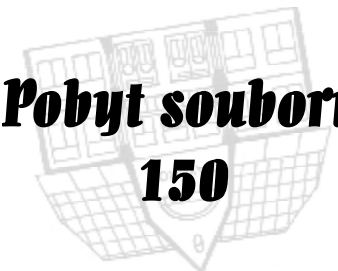
**Partneři
153**

**Reklamy
25**

**Různé
13**

**Pobyt souborů
150**

**Věcné
náklady
150**

**Odměny
65**

**Cestovné
35**

**Propagace
90**

**Hudba
50**

**Dokumentace
35**

**Poplatky
15**

**Doprava
souborů
60**

**Různé
20**

**Materiál
5**

**Ceny a upo-
mínkové
předměty
10**

Příjmy celkem 685 tis.Kč Výdaje celkem 685tis.Kč